

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA MAZOWIECKIEGO

Warszawa, dnia 17 października 2019 r.

Poz. 11925

Rozstrzygnięcie nadzorcze Nr WNP-I.4131.167.2019.AK

Wojewody Mazowieckiego

z dnia 1 października 2019 r.

dotyczy uchwały Nr 101.XII.2019 Rady Gminy Wiązowna z dnia 27 sierpnia 2019 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego pn. „Zakręt Północny – część A”.

WOJEWODA MAZOWIECKI

Warszawa, 1 października 2019 r.

WNP-I.4131.167.2019.AK

**Rada Gminy Wiązowna
ul. Lubelska 59
05 - 462 Wiązowna****Rozstrzygnięcie nadzorcze**

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 506, 1309, 1571 i 1696)

stwierdzam nieważność

uchwały Nr 101.XII.2019 Rady Gminy Wiązowna z 27 sierpnia 2019 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego pn. „Zakręt Północny – część A”, w zakresie ustaleń części tekstowej oraz graficznej w odniesieniu do terenu oznaczonego symbolem UK.

Uzasadnienie

Rada Gminy Wiązowna, na sesji w dniu 27 sierpnia 2019 r., podjęła uchwałę Nr 101.XII.2019 w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego pn. „Zakręt Północny – część A”.

Uchwałę tę podjęto na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 5 ustawy o samorządzie gminnym oraz art. 20 ust. 1 ustawy z 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2018 r. poz. 1945 z późn. zm. w brzmieniu przed wejściem w życie ustawy z 25 czerwca 2010 r. o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, ustawy o Państwowej Inspekcji Sanitarnej oraz ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami <Dz. U. Nr 130, poz. 871>), zwanej dalej „ustawą o p.z.p.”.

Stosownie do zapisów art. 14 ust. 8 ustawy o p.z.p., miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest aktem prawa miejscowego, uchwalanym zgodnie z art. 20 ust. 1 ustawy o p.z.p., przez organ stanowiący gminy, tj. radę gminy. Artykuł 94 Konstytucji RP stanowi, że organy samorządu terytorialnego oraz terenowe organy administracji rządowej, na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie, ustanawiają akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze działania tych organów, a zasady i tryb wydawania aktów prawa miejscowego określa ustawa. W przypadku aktów prawa miejscowego z zakresu planowania przestrzennego, tj. w odniesieniu do miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, regulację zasad i trybu ich sporządzania, określa ustawa o p.z.p.

W myśl art. 3 ust. 1 ustawy o p.z.p., kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej na terenie gminy, w tym uchwalanie studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego

gminy oraz miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego należy do zadań własnych gminy. Biorąc pod uwagę powyższe oraz mając na uwadze dyspozycję art. 20 ust. 2 ustawy o p.z.p., kontrola organu nadzoru w tym przedmiocie nie dotyczy celowości czy słuszności dokonywanych w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego rozstrzygnięć, lecz ogranicza się jedynie do badania zgodności z prawem podejmowanych uchwał, a zwłaszcza przestrzegania zasad planowania przestrzennego oraz, określonej ustawą, procedury planistycznej.

W przedmiotowej sprawie doszło do istotnego naruszenia, zasad sporządzania planu miejscowego, co na mocy art. 28 ust. 1 ustawy o p.z.p., oznacza konieczność wyeliminowania, części ustaleń uchwały (wskazanych w petitum rozstrzygnięcia nadzorczego) z obrotu prawnego.

Dokonując analizy przedmiotowej uchwały stwierdzono bowiem, że narusza ona ustalenia obowiązującego Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Gminy Wiązowna, przyjętego uchwałą 85.XVI.2011 Rady Gminy Wiązowna z 26 października 2011 r. z późniejszymi zmianami.

Wiążący charakter studium wynika z przepisu art. 9 ust. 4 ustawy o p.z.p., w brzmieniu: „*Ustalenia studium są wiążące dla organów gminy przy sporządzaniu planów miejscowych*”, ale również z przepisu art. 15 ust. 1 ustawy o p.z.p., w brzmieniu: „*Wójt, burmistrz albo prezydent miasta sporządza projekt planu miejscowego, zawierający część tekstową i graficzną, **zgodnie z zapisami studium** oraz przepisami odrębnymi, odnoszącymi się do obszaru objętego planem*” oraz art. 20 ust. 1 ustawy o p.z.p., w myśl którego plan miejscowy uchwała rada gminy **po stwierdzeniu, jego zgodności z ustaleniami studium**. Część tekstowa planu stanowi treść uchwały, część graficzna oraz wymagane rozstrzygnięcia stanowią załączniki do uchwały. Szczególny charakter studium i jego znaczenie w procesie planistycznym podkreśla ustawodawca w art. 27 ustawy o p.z.p. stanowiąc, iż zmiana studium lub planu miejscowego następuje w takim trybie, w jakim są one uchwalane. Jednocześnie – stosownie do art. 28 ust. 1 ustawy – istotne naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części. Skoro zarówno plan miejscowy, jak i studium składają się z części tekstowej i graficznej, a ustalenia studium są wiążące dla organów gminy przy sporządzaniu planów miejscowych, to w celu zbadania czy plan miejscowy jest zgodny ze studium konieczne jest nie tylko porównanie tekstu planu z tekstem studium, ale i odniesienie się do części graficznej (rysunku) planu i studium. Zakres i sposób tego związania uzależniony jest od ustaleń zawartych w studium, od zakresu i szczegółowości ustaleń w części tekstowej, a także stopnia powiązania części tekstowej z częścią graficzną. Zawsze jednak – niezależnie od zawartości części tekstowej i części graficznej studium – podstawę stwierdzenia, że plan miejscowy jest zgodny ze studium, w rozumieniu art. 20 ust. 1 ustawy o p.z.p., stanowią łącznie część tekstowa oraz część graficzna planu miejscowego i studium.

Istotnym wydaje się fakt, iż w studium nie tylko dokonuje się kwalifikacji poszczególnych obszarów gminy i ich przeznaczenia, ale również określa się m.in. minimalne i maksymalne parametry i wskaźniki urbanistyczne, co wynika wprost z § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 kwietnia 2004 r. w sprawie zakresu projektu studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy (Dz. U. Nr 118, poz. 1233). Choć nie ma ono mocy aktu powszechnie obowiązującego, nie jest aktem prawa miejscowego, to jako akt planistyczny określa politykę przestrzenną gminy i bezwzględnie wiąże organy gminy przy sporządzeniu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Przedstawione stanowisko potwierdza orzecznictwo Naczelnego Sądu Administracyjnego: „*Ustalenia studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy są wiążące dla organów gminy przy*

sporządzaniu planów miejscowych, którego ustalenia muszą być zgodne z ustaleniami studium" (wyrok NSA z dnia 8 czerwca 2011 r., sygn. akt I OSK 481/11, LEX nr 862582). Należy z tego wysnuć wnioski, że każde odstępstwo w planie miejscowym od zasad wyznaczonych w studium gminnym, prowadzące do naruszenia polityki przestrzennej określonej w studium, winno być poprzedzone nowelizacją uchwały w sprawie studium.

W ocenie organu nadzoru, określenie innego przeznaczenia terenu, czy też ustalenie innych wskaźników zagospodarowania terenu lub parametrów kształtowania zabudowy (tzw. parametrów urbanistycznych), w planie miejscowym niż w studium, należy zakwalifikować, jako istotne naruszenie zasad sporządzenia planu miejscowego, co stanowi przesłankę do stwierdzenia jego nieważności w całości lub części (poglądy zbieżne ze stanowiskiem organu nadzoru podzielił m.in. Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku: z 2 października 2014 r., sygn. akt II OSK 1599/14; z 12 lutego 2013 r., sygn. akt II OSK 2460/12).

W tym miejscu dodać również należy, iż w zakresie parametrów i wskaźników urbanistycznych, należy mieć na uwadze, że w studium określa się ich maksymalne i minimalne wielkości (w zależności od rodzaju) dopuszczone na danym terenie. Zatem parametry i wskaźniki urbanistyczne określone w planie miejscowym mogą być inne niż te określone w studium, **pod warunkiem jednak, że nie przekraczają one wielkości w nim wyznaczonych.**

Tymczasem analiza rysunku Studium, przedstawiająca kierunki zagospodarowania przestrzennego wraz z legendą oraz tekstu Studium, prowadzi do wniosku, iż wbrew opisanej powyżej zasadzie, ustalenia planu zawarte w części tekstowej i graficznej odnoszące się do jednostki terenowej oznaczonej symbolem: **UK** pozostają w sprzeczności z ustaleniami Studium, w zakresie określonych tam wskaźników urbanistycznych.

Zgodnie z częścią graficzną studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy (załącznik graficzny nr 4 do studium pn. „Kierunki rozwoju”, skala 1:10 000) teren oznaczony w planie symbolem:

- **UK** stanowi obszar określony symbolem **26.03.MU**, którego podstawowym przeznaczeniem jest zabudowa mieszkaniowo-usługowa, dla której określono następujące standardy i wskaźniki zagospodarowania terenu (vide tekst studium załącznik nr 3 studium, część B, str. 91):

- „2) **Powierzchnia biologicznie czynna powinna stanowić:**

- a) *na działkach zabudowy jednorodzinnej: -*

- b) *na działkach zabudowy bliźniaczej minimum 50 % powierzchni całkowitej działki,*

- c) **na działkach z zabudową usługową minimum 40 % powierzchni działki.**

- 3) *Szczegółowa minimalna oraz, w niektórych przypadkach, maksymalna wielkość działki przeznaczonej na inne niż mieszkaniowe cele, jak i wielkość powierzchni biologicznie czynnej może być wyznaczona w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, w zależności od rodzaju inwestycji, położenia działki oraz potrzeb inwestycyjnych.”*

tymczasem z ustaleń § 18 ust. 1 oraz ust. 2 pkt 1 uchwały wynika, że:

- przeznaczeniem terenu oznaczonego symbolem UK – usługi kultu religijnego, rozumiane jako możliwość lokalizacji: budynku kościoła oraz innych budynków służących obsłudze parafii i cmentarza tj. budynków usługowo-administracyjnych, budynków zamieszkania zbiorowego, domu przedpogrzebowego lub kostnicy, a także budynków gospodarczych, garaży i budowli, wraz z towarzyszącymi dojazdami i dojściami, stanowiskami postojowymi i obiektami małej architektury;

- minimalny udział procentowy powierzchni biologicznie czynnej określony został na poziomie 35 % zamiast określonego w studium minimalnego wskaźnika 40%.

Organ nadzoru wskazuje, że organy gminy nie dysponują pełną swobodą przy uchwalaniu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, bowiem są one związane ustaleniami studium. Brak również podstaw prawnych do przyjęcia, iż organa gminy mogą swobodnie decydować, które z ustaleń Studium są dla nich wiążące, które zaś można stosować w sposób dowolny. W tym miejscu należy również nadmienić, iż odpowiedzialnymi za sporządzanie, jak i uchwalanie studium (także jego zmian) oraz planów miejscowych (także ich zmian) są te same organy gminy tj. odpowiednio Wójt Gminy i Rada Gminy Wiązowna.

Biorąc pod uwagę fakt, iż ustalenia w zakresie minimalnego udziału procentowego powierzchni biologicznie czynnej należy do obligatoryjnych ustaleń planu miejscowego, co wynika wprost z art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy o p.z.p. oraz § 4 pkt 6 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1587), to w odniesieniu do ww. wskaźnika niezgodnego z ustaleniami studium niezbędne jest stwierdzenie nieważności całej jednostki terenowej.

W tej sytuacji niezbędne jest stwierdzenie nieważności ustaleń części tekstowej oraz graficznej w odniesieniu do terenu oznaczonego symbolem UK z uwagi na istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego polegające na sporządzeniu planu miejscowego z naruszeniem ustaleń obowiązującego Studium.

Odnosząc się w tym miejscu do wyjaśnień Gminy Wiązowna zawartych w piśmie z 24 września 2019 r. znak: WPP.6721.7.2015.SB, WPP.6721.8.2015.SB stanowiących odpowiedź na pismo organu nadzoru z 17 września 2018 r., znak: WNP-I.40.1.788.2019.AK, to wskazać należy, iż organ nadzoru nie podziela stanowiska, że: „*Dla terenu UK ustalono minimalny udział powierzchni biologicznie czynnej na poziomie 35 % działki, a więc jedynie o 5 % niższy niż ogólny wskaźnik 40 % dla zabudowy usługowej z terenów 26.03.MU w granicach wskazanych w Studium. Jest to spowodowane przewidzianą planem możliwością lokalizacji budynków służących obsłudze parafii i cmentarza (...), właściwej obsługi komunikacyjnej oraz obecnego stopnia zainwestowania terenu. Warto zwrócić uwagę na fakt, że sąsiedztwo terenu UK stanowi układ komunikacyjny albo działki prywatne, w dużym stopniu zainwestowane zabudową mieszkaniową lub takie, które taką możliwość uzyskały w drodze indywidualnych decyzji o warunkach zabudowy. Trudno zatem o realną możliwość rozwoju i właściwe funkcjonowanie terenu (w tym obsługę komunikacyjną) wobec istniejącego przeznaczenia. Powyższe kwestie, zdaniem organu, były decydujące przy kwalifikacji terenu UK do szczególnych form zabudowy usługowej dopuszczanej Studium, dla której znajduje zastosowanie pkt 3 odnoszący się do wskaźników zagospodarowania terenów MU.*”. Naruszenie studium dotyczy bowiem wskaźnika jednoznacznie określonego w studium dla obszaru MU, wpisującego się w określone tam funkcje. Tym samym przyjęcie wskaźnika powierzchni biologicznie czynnej, o której mowa w § 18 ust. 2 pkt 1 uchwały, musi być poprzedzone zmianą ustaleń studium w odpowiednim zakresie.

Organ nadzoru wskazuje również, iż bez znaczenia dla okoliczności niniejszej sprawy jest fakt istniejącego zagospodarowania kwestionowanego terenu. Przede wszystkim należy podkreślić, iż określone w planie wskaźniki, w tym udział powierzchni biologicznie czynnej, a także maksymalna wysokość zabudowy obowiązują na przyszłość, w przypadku realizacji nowych inwestycji w oparciu o ustalenia takiego planu. Z mocy samej ustawy o p.z.p. i przepisu art. 35 tereny, których przeznaczenie plan miejscowy zmienia, mogą być wykorzystywane

w sposób dotychczasowy do czasu ich zagospodarowania zgodnie z tym planem chyba, że w planie ustalono inny sposób ich tymczasowego zagospodarowania.

Jednocześnie zapis części tekstowej studium dotyczący szczegółowej minimalnej powierzchni biologicznie czynnej zależnej od rodzaju inwestycji, położenia działki oraz potrzeb inwestycyjnych nie wskazuje na możliwość zmniejszenia minimalnego wskaźnika powierzchni biologicznie czynnej określonej na poziomie 40%. Zapis ten wskazuje co najwyżej na potrzebę uwzględnienia ww. czynników przy określaniu w planie miejscowym tegoż wskaźnika, przy uwzględnieniu wartości granicznej określonej w studium właśnie na poziomie 40%.

Poglądy zbieżne ze stanowiskiem organu nadzoru, w powyższym zakresie, odnaleźć możemy w stanowisku judykatury wyrażonym m.in. w orzeczeniach Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z:

- 16 listopada 2010 r., w sprawie sygn. akt II OSK 1904/10;
- 15 stycznia 2013 r., w sprawie sygn. akt II OSK 2236/12;
- 12 czerwca 2014 r., w sprawie sygn. akt II OSK 66/13;
- 23 czerwca 2014 r., w sprawie sygn. akt II OSK 3154/13;
- 26 maja 2015 r., w sprawie sygn. akt II OSK 1353/14;
- 10 listopada 2016 r. w sprawie sygn. akt II OSK 296/15;
- 5 lipca 2017 r. w sprawie sygn. akt II OSK 1251/17;
- 26 kwietnia 2017 r. w sprawie sygn. akt II OSK 2177/15;
- 1 marca 2017 r. w sprawie sygn. akt II OSK 1379/16.

W kontekście powyższych naruszeń organ nadzoru wskazuje, że zgodnie z wymogiem art. 28 ust. 1 ustawy o p.z.p., istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, oraz istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części. W przedmiotowej sprawie doszło do istotnego naruszenia zasad sporządzania planu miejscowego.

Istotność naruszenia zasad sporządzania planu miejscowego należy przy tym kwalifikować, jako bezwzględny wymóg spełnienia dyspozycji: art. 9 ust. 4, art. 15 ust. 1 oraz art. 20 ust. 1 ustawy o p.z.p. w zakresie konieczności uwzględnia, przy sporządzaniu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, ustaleń Studium.

Istotność powyższych naruszeń należy również kwalifikować przez pryzmat rozwiązań przestrzennych w nim przyjętych. Organ nadzoru wskazuje, że naruszenia nieistotne to naruszenia drobne, mało znaczące, niedotyczące istoty zagadnienia. Za nieistotne naruszenie należy uznać takie, które jest mniej doniosłe w porównaniu z innymi przypadkami wadliwości, jak nieściśłość prawna czy też błąd, który nie ma wpływu na istotną treść aktu (wyrok WSA w Szczecinie z 13 kwietnia 2006 r., sygn. akt II SA/Sz 1174/05, LEX nr 296073). **Ustalenia, o których mowa w niniejszym rozstrzygnięciu nadzorczym mają istotny wpływ na przyjęte rozwiązania przestrzenne, które byłyby inne gdyby zastosowano obowiązujące przepisy.**

Wskazać przy tym należy, że stwierdzenie nieważności przedmiotowej uchwały w odniesieniu do jednostki terenowej, umożliwi zastosowanie art. 28 ust. 2 ustawy o p.z.p. w odpowiednim zakresie, przy czym ww. przepis musi znaleźć się w podstawie prawnej podejmowanej na nowo uchwały.

Wydając przedmiotowe rozstrzygnięcie nadzorcze organ nadzoru brał pod uwagę fakt, że nie ma on możliwości redagowania uchwały, jak również nie ma uprawnień w zakresie władztwa planistycznego, by za organa gminy decydować o konkretnych parametrach i wskaźnikach

kształtowania zabudowy i zagospodarowania terenu. Rada Gminy Wiązowna na mocy przywołanych powyżej przepisów zobligowana jest przy tym do uwzględnienia ustaleń obowiązującego Studium, które sama przyjęła.

Wziąwszy wszystkie powyższe okoliczności pod uwagę, organ nadzoru stwierdza nieważność uchwały Nr 101.XII.2019 Rady Gminy Wiązowna z 27 sierpnia 2019 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego pn. „Zakręt Północny – część A” w zakresie ustaleń, o których mowa w *petitum* niniejszego rozstrzygnięcia nadzorczego, co na mocy art. 92 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym skutkuje wstrzymaniem jej wykonania, w tym zakresie, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia.

Gminie, w świetle art. 98 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w terminie 30 dni od dnia doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego wnoszona za pośrednictwem organu, który skarżone orzeczenie wydał.

WOJEWODA MAZOWIECKI

Zdzisław Sipiера